

PRAGA

TOTA LA BELLESA DEL MÓN
EXPOSICIÓ LITERÀRIA-FOTOGRÀFICA

FOTOGRAFIES DE : **JORDI FOLCK**

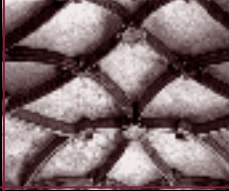
TEXTOS DE:

JAROSLAV SEIFERT, VLADIMIR HOLAN, RAINER
MARIA RILKE, RAFAEL ALBERTI, MANUEL VAZQUEZ
MONTALBAN, TOMAS I TERESA PAMIES, IGNACIO
VIDAL-FOLCH, ANGELO RIPELLINO, PETR KRÁL, JIRÍ
ORTEN, EGON ERWIN KISCH, JIRÍ KARÁSEK ZE LVOVIC,
MONIKA ZGUSTOVA, MILAN KUNDERA...

Jordi Folck (Reus, 1961). Llicenciat en Ciències de la Informació, branques periodisme i publicitat, s'ha interessat, de sempre, a aplicar la creativitat en diversos àmbits: com a escriptor per a infants i joves té més d'onze de llibres publicats, entre els quals destaquen *Un consommé de contes* (Premi de l'Institut Català del Consum de la Generalitat), *Viatge extraordinari d'un tap de banyera* (Premi Carmesina), *La guerra dels xiclets* (Premis Guillem Cifre de Colonya 1998, i Protagonista Jove 2001), *666 calaixos* i *"El Manuscrit de les Bèsties"*

(Premi Barcanova 2004). Inicià els estudis de fotografia a catorze anys, a l'Agrupació Fotogràfica de Reus i els ha continuat a l'Institut d'Estudis Fotogràfics de Catalunya. "Praga, tota la bellesa del món" és el resultat de quatre viatges (1995-2003) a la República txeca i constitueix la primera d'una trilogia literariofotogràfica a la qual seguiran *Casablanca, play it again* -juny 2005- i *Lisboa Escrita*. Especialitzat en retrat i paisatge en b/n, publica les seves fotografies de viatges en diversos mitjans de comunicació

Per què Praga —com digué el poeta Seifert— conté tota la bellesa del món?
 Per què volem tornar-hi tantes i tantes vegades, robar fotogràficament les seves
 relíquies i arrabassar-li els tresors, amb la innocència fingida del fotògraf?
 Per què en veure-la ens envaeix el desig d'abraçar-la i posseir-la, de deixar-se
 bressolar pels batecs de la vella capital?

Praga t'atrapa en una teranyina muda on, al llarg dels anys, quedaren fixats
 llegendes amb peus de fang, reis bojós, alquimistes i farsants, soldadesques
 i titellaires. El qui arriba a Praga per primer cop intueix, aviat, que ja li deu
 un retorn. Quan ho fa endevina que aquesta mare de grosses mamelles, de
 cúpules i torres d'una interminable partida d'escacs no el deixarà escapar i que
 hi tornarà, com embruixat, una vegada i una altra. No hi ha millor bàlsam per
 als cors enamorats, per als poetes, per a escriptors i cors d'artista, no hi ha millor
 medecina per a l'ànima, fastiguejada de la bogeria de viure frenèticament, que
 aquesta ciutat que destil·la fragor de música, que crea encanteris a cada racó,
 aparicions fantasmagòriques, en el rerefons de siluetes d'esglésies i d'una
 muntanya blanca, entre personatges extraordinaris engendrats per aquesta
 bella dona daurada sobre un riu d'argent...

Sí! Praga! Capital màgica d'Europa —segons Breton—, poema èpic de
 l'arquitectura —segons Rilke—, abans que la modernitat la destrueixi deixem-
 nos endur pel somni que el paradís perdut podia ben bé haver estat aquí.

PRAGA

TOTALABELLESA DEL MÓN

La ciudad de Praga está grabada sobre una copa de cristal
Grabada con la punta de un diamante
Y si yo la tocara, ella resonaría
listada de oro, límpida y blanca

Duro oficio el exilio
Nazim Himket

El riu Vltava (Moldava) al seu pas per la illa de Kampa

“L’hora, més que mai serà llavors de les velles estàtues barroques, guardianes mudes que, als barris vells, afegeixen als silencis de Praga el silenci del seu rostre; que avancen una mà o una espatlla polsegosa cap a la penombra d’una església, que s’exhibeixen als cims dels palaus i pidolen al pont Carles, que pugen i baixen amb nosaltres les escales dels jardins, vagarejant discretament, sense pressa o en cascada, entre la part alta i la part baixa de Malá Strana. L’hivern, l’ànima de les estàtues sembla emergir a la superfície, amb l’olor del fred des d’aquest cor de la pedra, on, podríem dir, s’estén com una música muda, alimentada pel rigor de les albaades, i des d’on arriba, com una mar de fons, l’assalt de les campanes de la ciutat.”

PETR KRÁL,

“Praga, la bellesa de la qual no pot encloure’s
ni tan sols per un cel ple d’estrelles...
Dreta, vestida resplendent de cap a peus,
de la seva cornamenta de torres penja una creu
i un caçador cau de genolls
incapaç de tornar a alçar l’arc.
Praga, la bellesa de la qual no pot encloure’s
per paraules humanes que tremolen en els llavis:
mira, els teus poetes passegen pels teus carrerons
però en lloc de compondre versos, ploren.”

Jaroslav Seifert
Antologia poética

Ahora que estoy lejos, tal vez para siempre, me pregunto si Praga existe de verdad o si no se trata, más bien, de un país imaginario como la Polonia del rey Ubú. Y sin embargo, cada noche, caminando en el sueño, siento piedra a piedra el adoquinado de la Plaza de la Ciudad Vieja”

*Angelo Maria Ripellino
Praga Magica,*

Ciutat Vella davant del rellotge astrologic

La reina Atreh, que había gobernado con justicia y sabiduría el país de las marionetas, había muerto. Ahora, un féretro de cristal presidía la plaza del castillo en la ciudad de piedra. Del país de las marionetas habían llegado los polichinelas, las marionetas de hilo y las de varilla. Muchas, al conocer la noticia habían abandonado, de repente, los guiñoles, los teatros y los escenarios donde actuaban. Se habían marchado sin terminar las historias que representaban dejando boquiabiertos a los marionetistas y a los mismos niños. Su regreso a aquel país de torres puntiagudas y cruces doradas, de altas cúpulas y jardines de nieve, después de tanto tiempo, estaba lleno de añoranza y tristeza.

Jordi Folck
"Regreso al país de las marionetas"

Companyia de Titelles de Praga a un assaig de Don Giovanni de Mozart

LA LLAMARON PRAGA

Los viajeros del norte
Mas no tiene nombre
Para los fugitivos del sur
Encrucijada de invasores
Nostalgias salmos banderas
Sin asta

...

MORIRÁ ESTA HISTORIA EN LA HISTORIA

De explosión en los ojos
Cuartearán la esquirlas
De la ciudad vencida los cuerpos son mi cuerpo
Vida historia rosa tanque herida

NO HAY LENGUAJE SIN METAFORA

Muerte es metáfora de la nada
No es la vida es la rosa
No es la Historia es el tanque
Ni siquiera Praga es Praga
Ni siquiera
Propiamente
Una sinfonía inacabada

PRAGA

Manuel Vázquez Montalbán

Estamos solos, nadie al derredor
Lentamente se extingue el día, se extingue
Un día deslucido, frío, empañado
Un día cadavérico.

Presiento todo, presiento... sé quién eres,
Lo sé todo...
Frías son tus pálidas manos
(como
el hielo)

Reconocí, reconocí tus rasgos
La máscara es inútil... quítatela...

Lo reconocí al temblar tu voz...
¡Eres tú!
¡Eres tú, mi otro yo!
¿Me equivoco? Contesta.
(¿por qué callas?)...

¡Estás muerto, sólo que una vez fuiste yo!
Tienes sus rasgos, su rostro,
Suya tienes la enigmática sonrisa,
Suya tienes la mirada.

Jirí Karásek ze Lvovic, 1894
(trad. Daniel Sáiz)

Teníeu raó, pare, quan afirmàveu, escombrant les fulles seques dels jardins de Libushe que la tardor era el vestit que millor escau a la ciutat de Praga. El dia que vau morir era plena de fullam sec i daurat.

Vós l'estimàveu, la vella ciutat txeca. L'estimàveu a la vostra manera, a ganyotes, a renecs. Però l'estimàveu tant, que ella us ha volgut guardar.

La mort us ha trobat a la tardor, un dia de boira i de fullam groc i trencadís sobre els jardins que vos amanyagàveu.

*Tomàs i Teresa Pàmies
Testament a Praga*

El Belvedere, Palau d'estiu de la reina Anna

PRAGA

TOTA LA BELLESA DEL MÓN

Del 1 al 23 d'abril del 2005
Palau Bofarull - Reus

Amb el suport de:

Embajada de la República Checa

DIPUTACIÓ DE
TARRAGONA